

Sygn. akt II KZ 58/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **K. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2022 r. kwestii dopuszczalności zażalenia obrońcy na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r. o pozostawieniu bez dalszego biegu pisma obrońców sygnalizującego potrzebę wznowienia postępowania z urzędu w sprawie, w której zapadł wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt II KK 266/20,

**p o s t a n o w i ł:**  
**pozostawić zażalenie bez rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 3 grudnia 2021 r. (sygn. akt II KO 103/21) pozostawiono bez dalszego biegu pismo obrońców K. P. sygnalizujące możliwość zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, skutkującej wznowieniem z urzędu postępowania zakończony wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2021 r. (sygn. akt II KK 266/20). Od tego zarządzenia zażalenie wnieśli obrońcy K. P. podnosząc szereg argumentów związanych z nienależytą obsadą składu Sądu Najwyższego, który wydał wyrok uchylający orzeczenie Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 marca 2020 r. (sygn. akt X Ka [...]) i przekazujący sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak jest w Kodeksie postępowania karnego podstawy prawnej do wniesienia zażalenia na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego o pozostawieniu

bez dalszego biegu pisma sygnalizującego możliwość zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, skutkującej wznowieniem z urzędu postępowania zakończonych wyrokami Sądu Najwyższego. W szczególności, nie stanowi takiej podstawy wskazany w zażaleniu art. 545 § 3 Kodeksu postępowania karnego, bowiem dotyczy on wyłącznie przypadku wydania przez Sąd postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego nie przez osobę wymienioną w paragrafie 2 tego przepisu. Tymczasem pismo, któremu odmówiono nadania dalszego biegu, było sporządzone przez profesjonalnego obrońcę, więc już choćby z tego względu art. 545 § 2 k.p.k. nie mógł mieć w tej sytuacji zastosowania. Brak więc było podstawy prawnej niezbędnej dla uznania zażalenia za dopuszczalne. Brak jest też takiej podstawy dla uznania pisma obrońcy jako „wniosku o reasumpcję”

Należy ponadto wskazać, że argumenty podnoszone przez obrońców Krzysztofa Piesiewicza w zakresie, w jakim dotyczą prawidłowej obsady sądu rozpoznającego kasację wniesioną przez oskarżyciela publicznego od wyroku uniewinniającego są zbieżne z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego w zakresie wyłączenia sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. (por. m.in. postanowienie z dnia 15 czerwca 2022 r., V KO 22/22) oraz uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 (I KZP 2/22). Jednak niezależnie od trafności argumentów co do meritum problemu, należy mieć na uwadze specyficzny kontekst procesowy sprawy. Otóż kwestionowany wyrok Sądu Najwyższego doprowadził do uchylenia prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Oznacza to, że nie ma już w obrocie prawnym prawomocnego orzeczenia kończącego sprawę karną w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. a postępowanie nadal się toczy. Fakt, że w trakcie tego postępowania doszło do wydania orzeczenia przez Sąd Najwyższy w składzie, który spełnia przesłanki tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k., może być oceniana jako naruszenie konstytucyjnego i konwencyjnego standardu prawa do sądu na pewnym etapie postępowania, prowadzące do nieuzasadnionego przedłużenia tego postępowania, choć nie przesądzające o wyniku sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało orzec jak w sentencji.

